

направатъ царя. Онъ избѣгна отъ тую власть безъ смущеніе: и рѣче имъ, че онъ избира за подобро наслажденіе, едну жизнь просту неже свѣтлости царствія; понеже и добрѣйшии цари са злощастни заради че никога не можатъ да праватъ добры дѣла що искатъ да сотворатъ, но напротивъ прелщаеми секога отъ ласкателныя человѣки, праватъ найголѣмья неправедны и злобны дѣла. приложи и това: че робство ако и да е бѣдно, но и царство не е помало бѣдно, понеже е едно робство украшено сосъ мечтателно великолѣпіе. Кога е человѣкъ царь, говореше, онъ зависи отъ всички оныи отъ кои има нужду да ги направи да му се покоряватъ. Блаженъ оный що не е принужденъ да управлява! Ные не сме должны да се пожертвуваме, развѣ за самое наше отечество тога, кога ны привикнува да го управиме, тебе да жертвуваме свободу нашу, и да се трудимъ за общую ползу.

Тога Критяне, полни отъ чудо, попытаха го, кого требова да изберемъ за царя? Едного человѣка, отговори, кой вы познава добрѣ, (понеже онъ требува да вы управлява), и кой се бой да вы управлява. Кой желае царство, той отнюдъ го не познава, и какъ може да исполни таковыи должности своя като ги не познава; онъ го траси за себѣ си, а вы требува да наидете едного человѣка кой да прииме това царство не за себѣ си, но за вашу любовь.

Вси Критяне се нахождаха въ едно велико удивленіе гледающе двоица странны, кои не щатъ да приимать едно царство, кое толики друзи желаеха да придобыять; искаха да научатъ съ кого бѣхме дошли на Критъ. Навсикратъ обаче, що ны